

Покинуте гніздо

Олександр Копиленко

Скільки з'явилося нових квіток! Уже відцвіли блакитні проліски, а в кущиках свіжої трави між деревами розцвіли фіолетові фіалки. Білі рухливі дзвоники конвалій висять на тонесеньких ніжках. Пахучі, чудові конвалії. Ще багато різних жовтих, рожевих і синіх квітів.

Веселий місяць, цей травень! Збіглися хлопці на вулиці. Куди йти гуляти? Василь каже:

— Ходімо в ліс гуляти, квіток нарвемо.

Микола й собі:

— Уже в лісі хороше, і я вчора ящірку бачив. Зелена і прудка. Втекла в нору. Не наздогнав. Та я в ліс все одно не піду.

— Чому? — спитали діти.

— Тому, що Василь знає гніздо кропив'янки і не хоче нікому показувати.

Закортіло дітям подивитися на гніздо. От цікаво! Почали прохати, щоб Василь показав пташину хатку. Миколка, Яшко і Галя кажуть:

— Ми тільки одним оком глянемо і не будемо нічого чіпати. Подивимося — і зразу назад.

— Не можна знищувати гнізд корисних пташок, бо пташки — наші друзі, — відповів Василь. — Я до гнізда тільки інколи піду, здалека погляну, як мати на яєчках сидить. Батько біля неї співає, розважає її, щоб не нудно було сидіти. А потім вона полетить поїсти на годинку, а він сидить на гнізді, щоб яєчка не захолонули. Скоро виведуться пташенятка, і я буду ходити на них дивитись.

— Покажи й нам, — прохали діти, Василеві товариші.

— Я дам тобі десять разів вистрілити з моєї рогатки, — запропонував Яшко.

— А я подарую тобі цю пружину, — сказала Галя.

— А я подарую тобі заліза на шаблюку. І буде в тебе і пістоль, і шабля. Отоді зіграємо у війну! — промовив Миколка.

Скільки цікавих речей пропонують Василькові! Десять разів вистрілити з рогатки! Пружина! Шаблюка! Не витримав Василь і сказав:

— Ну, давайте зразу всі речі наперед і вистрілити десять разів. Потім я вас поведу.

— А не підманиш? — недовіжливо спитали діти.

— Ні, — сказав Василь... Тільки підійдемо, подивимося — і назад. Згодні?

— Згодні!

Василь одержав пружину і заліза на шаблюку. Пішли в ліс. Він дорогою ще вистрілив з рогатки десять разів. А Миколка і всі діти заздрили йому...

Прийшли діти до рівчака, зарослого низькими кущами. Василь пригнувся, принишк. Всі зробили те саме. Василь показав дітям на один кущик, але ніхто нічого не бачив. Пташки-бо вміють так ховати свої гніздечка, що не зразу їх і помітиш. Аж ось із

кущика вилетіла сіренька, трохи рудувата пташка, і тоді побачили діти малесеньке гніздечко, сховане в густому листі. Гніздечко трималося на трьох гілках і ловко було виплетене з тоненьких травинок.

Дуже кортіло зазирнути в гніздо, подивитися, які ж там яєчка. Діти підійшли ближче. В гнізді лежало п'ятеро малесеньких блакитно-сірих яєчок.

— Ой, які маленькі яєчка і гарненькі! — не витримала Галя. — Я хочу тіль-тіль пальцем погладити одне яєчко.

Не встиг Василько заборонити їй, як Галя вже тихенько опустила палець в гніздо. За нею Миколка обережно витягнув одне яєчко і розглядав на руці. Воно було тепле, ніжне і майже прозоре.

Навколо них літали дві пташки і тривожно, стурбовано пищали, прохали дітей, щоб вони не чіпали гнізда. Тому діти, надивившись на гніздо, пішли собі геть. Гуляли в лісі, рвали квіти, ловили метеликів.

Минуло кілька днів. Діти потайки одне від одного кілька разів на день ходили до гнізда кропив'янки, розглядали яєчка і турбували пташок. Полохливим пташкам зрештою набридли діти.

Боялися пташки, що виведуться пташенята, а Василеві друзі заберуть їх. Отже, кропив'янки посумували і покинули своє гніздо, хоч як важко було робити їм цю хатку. Всю весну будували, а доводиться покидати. Покинули своє гніздо пташки і полетіли в інше місце, в густий ліс, де їх не знайдуть діти.

Прийшов раз Василь до гнізда. Дивиться, а воно порожнє. Пташок немає коло нього. Попробував яєчка, а вони холодні. Дуже шкода йому стало пташок. Тепер більше ніколи не буде він набридати пташкам і нікому не показуватиме гнізд, навіть за пружину, за шаблюку і за десять пострілів з рогатки.